

Dysten. Det morer mig at snakke med hende, hun synes at have læst og tænkt og oplevet en hel Del og er med al sin Hellighed slet ikke noget Hængehoved. — — «

Dette Brev satte Jakobe i en vis Uro. I sit hurtigt afsendte Svar skrev hun, uden dog med et Ord at nævne Hofjægermesterinden eller Pers Samtaler med hende:

»Der er en Ting fra vor Rejse, som jeg nu er en lille Smule ked af, og det er, at vi ikke fik talt noget mere sammen om det, der i Vinter, efter din Faders Død, beskæftigede dig saa meget og foruroligede dig lidt. Men Dagene var jo altfor korte, Tiden fløj fra os, og Kærligheden krævede sin Ret. Maaske vil du ogsaa sige, at der ikke længer var noget at tale om, at din Ensomhed havde gjort dig nervøs, — og det troer jeg selv. Desuden (ikke sandt, min Ven?) nu har vi jo fuld Fortrolighed til hinanden i alle Ting, og du vil aldrig mere søge at skjule for mig, hvad der optager dine Tanker. Det lover du mig, Per!

»Vi lever forresten i Øjeblikket herhjemme under et nyt Udbrud af teologisk Desperation og Forfølgelsessyge. Som jeg vistnok skrev til dig sidst, er Nathan nu vendt tilbage her til Landet, og det er, som om denne Begivenhed har vakt Panik i Præstelejren. Enhver Lejlighed benyttes i disse Dage til at tordne mod den ny Tid og dens Mænd. Endnu iafes læste jeg i »Berlingske